

зъм пространство. Пазарните му територии са експлицирани в текста, за да бъдат решително отхвърлени. На практика „Покаяние“ и „Славата на поета“ са отделени помежду си от „Среднощен вихър“: вече са толкова начесто прорезите в Яворовата поезика, че изниква реална опасност част от бившия цикъл „Леворъчни пръстени“ да добие почти компактност. Подобен извод обаче би бил изцяло погрешен: като философска визия, стихотворението „Среднощен вихър“ е достатъчно, за да успее да наруши всяка семантическа съвместимост между „Покаяние“ и „Славата на поета“.

„Песента на човека“ и „Славата на поета“ са два равностойни финала (два епилога) на „Прозрения“. Четени последователно, но мислени в семантичната си съвкупност, те визират две полярности в себеизживяването – на *универсалния* и на *уникалния* човек. Уникален е творецът, поетът, пленникът на своите видения, но заедно с това и на ловките социални манипулации – една субективност, която, за да може да възсъздава себе си и света, трябва да бъде наранявана, унизявана, обругавана. Именно на *славата на поета*, една напълно дискредитирана категория, една химера за наивници, „Песента на човека“ трябва да противостои. Разбира се, не единствено заради този контраст, „Песента на човека“ е избрана за финал-поанта на цялата Яворова поезия. Съотнасяйки се контрапунктно към началната рамка на макроцикъла („Родина“), „Песента на човека“ представя основните за поезията на Яворов образи уедрено и хиперболично и затова и... парадоксално. Семантически дълбоките, дори безднено увеличащи съчетания („стигнат край в безкраен друм“; „в безкрая гоня аз граница“; „напрасно вярван съм за бъдаща зорница“; „слепец пробуден“) всъщност следват една строго специфична логика, която може да определим като *лирически противоречива*. Естествено, ако не бяхме установили преди това, че противоречивостта ѝ умишлено е проиграна в „Прозрения“ и че най-точното определение би било „правдоподобна поетическа логика“.